

[Jørgen Jensen.]

strømning, der præger den politiske beslutningsproces herinde. Der har allerede været talt om de økonomiske nedskæringer for uddannelsen, om de direkte forsøg på at bringe uddannelsen tilbage til det niveau, som var enhedsskolen, dengang man kaldte det for den stråtede skole. Der er også politikere herinde, som har stor indflydelse på, hvad der skal sluttes – ikke i kraft af deres antal, men i kraft af den demagogiske propaganda, de fører i befolkningen – og som bruger den bl. a. til at sige, at det ikke er nødvendigt, hvis man skal arbejde med skovlen, at man så også kan læse og har adgang til de kulturelle goder.

Når man tager dette med, er der baggrund for og nødvendighed af aktioner. Så kan man godt som hr. Ninn-Hansen sige: lad dog barnet. Ja men hvad er det, der ligger i det? Er det alene noget til de studerende, som aktionerer, eller er det til de negative kræfter, som man også lader stå til over for, som nedbryder alt det, man havde håb om skulle ændres i samfundet? Så kan man godt tale om, som jeg har hørt næsten alle de borgerlige partier og desværre også hr. Aukens tale om, at de fysiske blokader og besættelser af universiteterne er spild af tid og ressourcer. Der kunne nu godt fremhæves mange situationer i arbejderbevægelsens historie, også i den nyere, hvor blokader og aktioner på arbejdspladserne var med til at sikre bedre resultater. Jeg skal ikke tage så mange, men det er nu bare en kendsgerning, at det var en overenskomststridig aktion, der førte igennem, at f. eks. porcelæsarbejderne fik en lønforhøjelse, som bragte deres løn fra 23 kr. op på over 31 kr. i timen. Det er altså ikke alle aktioner, som ikke lige følger mønstret, der ikke giver noget. Sådan kunne man nævne andre tilfælde, hvor man med overenskomststridige aktioner har fået resultater igennem. Men det er rigtigt, som det allerede er sagt, at fysiske blokader og besættelse af universitetet vel nok var et nødskrig, som i og for sig blev udstødt, fordi man følte, at de som egentlig skulle have brugt deres magt, ikke brugte den. Det var både politikere og LO, alle dem, som skulle have stået bag ved de uddannelsessøgende i kampen for at beholde det, som vi lagde i RUC. Så kan man godt sige til de unge, at denne aktionsform kan skabe opmærksomhed omkring sig, men det er også nødvendigt at sige, at den succes, som den giver mulighed for, også nødvendiggør, at der

er evne og vilje til at stoppe på det rigtige tidspunkt og til at føre kampen over i en samlet indsats imod de reaktionære anslag. Her skal det da ikke skjules, at der i de aktioner også har været elementer, som ikke ville tage det med, når man tilrettelagde en sådan aktion, nogle, som ikke ønskede at slutte på det tidspunkt, hvor man havde gjort samfundet opmærksom på de skavanker, der var, og hvor aktionen kunne være brugt til at samle kraften imod de reaktionære anslag.

Man kunne også fristes til at spørge: hvor var de, der i dag protesterer også her i tinget, dengang, og hvor var de, dengang man blokerede for økonomiske beslutninger både om økonomi til forskning, til uddannelse, og når det drejer sig om arbejde til de unge og beskæftigelsesarbejder i det hele taget? Jeg tror også, man skal have den side med, for at man ikke bliver tvunget over til helt at acceptere alt det, de reaktionære kræfter siger.

Berlingske Tidende er det vel nødvendigt at knytte yderligere et par bemærkninger til. Om alt det, der foregår på arbejdsmarkedet, er det jo sådan, at også ordene ændrer betydning og karakter. Når man i dag i bladene meddeler, at Hvidovre kommunes sociale udvalg har nægtet grafiske arbejdere hjælp efter bistandsloven, fordi, som de siger, de ikke er strejke-ramte, men arbejdsløse og dermed har mulighed for at melde sig til arbejdsformidlingen, så understreger dette, at der ikke eksisterer retsregler og former, der må overholdes af visse grupper og instanser i samfundet. Arbejdsgiveren benyttede ejendomsretten og dermed bestemmelsesretten til at give fastlagte kampformer nye ord og nyt indhold. Da det grafiske personale ikke ville affinde sig med ledelsens brud på lokale aftaler, havde man efter det arbejdsretlige system mulighed for faglig voldgift til afgørelse af denne sag. Men da ledelsen ikke ville bøje sig for dette eller for kravet om forhandling om nye aftaler, afskedigede og hjemsendte man arbejdere. Dette er, som jeg allerede har sagt, enten lock-out eller en overenskomststridig affolkning af arbejdspladsen. Alligevel benyttede denne form for arbejdskamp til at fremkalde et billede af arbejdsvægring hos det grafiske personale. Men det er en kendsgerning, at Berlingske Tidende ikke har søgt arbejdskraft på formidlingen til trykning af piratudgaverne.

Jeg har tidligere spurgt statsministeren, om man havde oplysninger i den forbindelse, og